

æterno potuisset aliquid creare, si voluisset. In his autem omnibus modis supponendum est, effectum debere esse talem ut per indivisibilem actionem fieri possit; nam si efficiendus sit successive, non poterit omnino simul esse cum sua causa, nisi alioqui supponatur etiam causa ipsa incipere et esse successive, seu ad modum successivarum. Alioqui successivus effectus necessario incipit post aliquod instans, in quo jam supponitur causa existens, vel ex se ut Deus, vel per creationem aut generationem, saltem ex natura rei, et seclusis miraculis. Qua ratione motus cœli non potuit simul tempore esse cum suo motore, sed hic præcedere debuit saltem per instans. Dico autem seclusis miraculis, quia, si verum est potuisse Deum creare Angelum per ultimum non esse, etiam verum erit talem Angelum potuisse simul esse et movere cœlum; sed de hoc alias.

16. Tertia pars conclusionis, præter auctoritatem Aristotelis, est per se evidens, quia causa est in actu per actionem; actio vero non est sine termino; terminus vero actionis est effectus causæ agentis; ergo de primo ad ultimum causa agens in actu, non est sine suo effectu in actu. In hoc autem duo includuntur: unum est, non posse effectum actu manare a causa, quin causa ipsa simul existat, quod supra probatum est contra aliquos, qui dixerunt posse effectum actu manare a re jam non existente, neque in se, neque in aliqua virtute sua, quod est plane impossibile, et contra hoc Aristotelis dogma, quod causa in actu et effectus in actu debent esse simul. Dicitur autem effectus in actu, non ille qui actu est ens per actualem suam existentiam, sed ille qui actu est effectus, id est qui actu manat a causa; potest enim illa res actu esse, et non actu emanare, sed emanasse, et tunc constat posse esse sine sua causa, quæ tunc sit, licet supponat eam fuisse et causasse. Secundo includitur in illo pronuntiato, causam non posse prius tempore esse actu causam, quam effectus actu sit, quia est actu causa, quatenus actu influit; non potest autem actu influere, nisi jam sit aliquid in quod influat. Sed observandum est, ita effectum esse simul cum causa in actu, sicut ab illa manat; nam si manat totus simul per actionem momentaneam, erit simpliciter, et secundum totum suum esse, simul tempore cum sua causa in actu, quia in hujusmodi effectu (ut aiunt) simul est fieri, et factum esse, et consequenter simul etiam est

causam agere, et effectum esse. At vero si effectus fiat successive, causa etiam erit in actu successive, et tunc effectus solum in fieri, vel secundum aliquid sui erit simul cum causa in actu.

17. Solum potest quis objicere, Deum ex æternitate fuisse causam in actu, non solum primo, sed etiam secundo modo, et tamen nullum fuisse effectum ex æternitate. Hæc vero objectio solum habet locum in eorum sententia, qui ponunt totam actionem qua Deus ad extra agit, esse in Deo immanentem et æternam. Juxta quam respondendum erit, id esse peculiare in actione divina voluntatis, quæ potens est non solum ad influendum esse in effectum, sed etiam ad influendum pro eo tempore quo ipsa præscribit, et non antea, quamvis antea ipsa sit. Qui vero ita sentiunt, melius loquentur, si dicant illum actum immanentem seu volitionem Dei non constituere illum actu agentem ad extra, nisi prout actu influit, et ut sic connotare coexistentiam effectus. Nobis vero facilius est responsio; negamus enim Deum esse causam actu agentem ad extra per actum solum in ipso manentem, sed per actionem extra trans-euntem, qui non est prior tempore quam effectus.

18. Ultima denique pars de prioritatem naturæ constat primo ex generali sententia Aristotelis, quod causa est prior natura suo effectu, quæ prioritas nihil aliud est quam dependentia effectus a causa, et independentia causæ ab effectu; hæc autem dependentia ex parte effectus, et independentia ex parte causæ, maxime cernitur in causa efficiente, ut disputatione sequenti latius declarabimus. Et ideo dixi efficientem causam non solum esse priorem natura, sed etiam maxime proprie hoc ei convenire; quia et causa efficiens maxime requirit existentiam ad causandum, et secundum eam est omnino independentens a suo effectu. Est autem circa hanc prioritatem naturæ considerandum, posse esse sermonem de causa efficiente, aut ut actu efficiens est, vel secundum se, seu prout est in actu primo proxime disposita ad agendum. Rursus comparari potest vel ad proprium effectum, vel ad actionem seu causalitatem suam. Igitur comparatione effectus simpliciter est prior natura causa in actu, etiam ut actu agens, quia actio ipsa est prior natura suo termino. At vero comparatione ipsius actionis non potest esse prior natura causa in actu secundo, ut bene notavit Son-

cin., 5 Metaphys., q. 8, quia ipsa actione constituitur formaliter agens in actu secundo; ergo non potest esse prior natura eadem actione. Respectu igitur actionis solum dici potest causa prior natura, quatenus consideratur in actu primo.

19. Dices: hoc modo non solum est prior natura, sed etiam tempore. Respondetur, si loquamur de causa in actu primo sufficiente, et non impedito, et cum omnibus requisitis ad agendum, non ita esse, nisi forte in potentia libera in qua id est speciale. Deinde dicitur, etiamsi prioritas temporis antecesserit, posse etiam prioritatem naturæ intervenire pro illomet instanti, in quo jam sunt simul duratione actio et causa agens; et ita etiam causa libera non solum eo tempore quo non operatur, est prior sua actione, sed etiam pro illo instanti quo operatur, est etiam prior, saltem natura; et ideo potest pro illomet libera esse, ut supra diximus. Et ratio est, quia ipsa actio manat ab actu primo, non tamen manat media actione, sed seipsa; et ideo est posterior natura quam causa in actu primo, non tamen quam causa in actu secundo.

Satisfit argumentis in principio positis.

20. *Explicatur Aristotelicum axioma.*—Ex dictis soluta est ratio dubitandi in principio posita, et explicata propositio Aristotelis, *Causa in actu et effectus in actu simul sunt.* Loquitur enim aperte de causa actu causante, et de effectu in actu in ratione effectus, ut explicuimus, et de simultate temporis, non naturæ, ut ex contextu aperte constat. Unde nil refert quod expressis verbis ibi non distinguat, tum quia res ipsa est satis perspicua, tum etiam quia in ipso contextu, ut dixi, satis declaratur; maxime cum ipse Philosophus, in Postprædicam., dicat ea simpliciter dici simul esse, quæ simul tempore sunt. Et eodem modo accipiendum est quod ibidem ait Aristoteles, causam in potentia non esse simul, scilicet tempore, cum suo effectu; vocat enim, ut dixi, causam in potentia, non ipsam rem, quæ est causa, ut in potentia existentem, sed rem actu existentem, et in potentia ad causandum; et de hac negat esse simul tempore cum effectu, non quia esse non possit, sed quia id necessarium non est.

21. Ad alia argumenta contra prioritatem naturæ respondetur. Ad primum dicitur, imprimis satis esse quod Aristoteles in prædi-

camentis hunc modum prioritatis naturæ posuerit; nam in quinto Metaphysicæ, non videtur omnes modos prioris alibi positos repetivisse. Vel dici potest hanc prioritatem naturæ comprehensam fuisse sub illa, quæ est in subsistendi consequentia; nam causa in tantum dicitur prior natura suo effectu ratione causalitatis, in quantum id quod dependet, ut sic, esse non potest sine eo a quo pendet, in quo habet rationem posterioris; e contrario vero id a quo aliud pendet, ut sic, est independentens ab illo, et ex vi hujus independentiæ esse potest sine illo; quod si fortasse aliunde pendeat, est per accidens ob aliam causalitatem. Atque ita causalitas in tantum dicitur naturæ prioritas, in quantum virtute includit prioritatem in subsistendi consequentia, vel absolute, vel saltem quantum est ex illo capite.

22. Ad ultimum de relatione, sæpe jam dixi in hoc tractatu de Causis, nihil nos curare de relationibus prædicamentalibus consequentibus causalitatem; nam, sive illæ sint rei, sive rationis, sunt posteriores causalitate, et propriam habent considerationem, et collocationem in prædicamento ad aliud. Non sumuntur ergo hic causa et effectus, ut de formali dicere possunt relationes prædicamentales, quo sensu verum est esse simul non tantum tempore, sed etiam natura, si sumantur ut relatio et actu terminus; sed est sermo de causa et effectu quantum ad actum causantis et causati; et ita non sunt simul natura, etiamsi transcendentalem habitudinem includant, quia hæc non requirit simultatem naturæ inter extrema, ut in multis aliis rebus per se notum est.

SECTIO III.

Utrum ejusdem effectus esse possint aut debeant plures causæ.

1. *Exponitur quæstionis titulus.*—Sub hoc titulo multa comprehenduntur, quæ oportet distinguere, et breviter expedire. Potest enim esse sermo vel de causis diversorum generum, vel de causis diversi ordinis seu speciei in eodem genere, vel de causis ejusdem rationis et speciei in eodem genere. Rursus potest esse quæstio de causis totalibus in suo ordine, vel de partialibus; est autem causa totalis, quæ præbet totum concursum necessarium ad effectum in illo ordine; partialis vero e contrario dicitur, quæ per se sola non confert sufficientem, totumque necessarium

concursum. Præterea, aliud est quærerere an plures causæ sint necessariae ad effectum, in quo simul inquiritur tam connexio effectus cum causis, quam connexio ipsarum causarum inter se in ordine ad causandum effectum; aliud vero est quærerere an possint plures causæ ad eundem effectum causandum convenire, esto necessarium non sit. Illud denique est considerandum, quando inquiritur de influxu plurium causarum in unum et eundem effectum, non inquiri de unitate effectus quoad relationem effectus, id est, an talis effectus uno et eodem respectu referatur ad plures causas; hæc enim quæstio parvi momenti est, et proprium locum habet in prædicamento relationis. Neque etiam inquiritur de unitate seu identitate causalitatis plurium causarum in eundem effectum; sed inquiritur de ipso esse seu absoluta entitate effectus, an in illam possint vel debeant plures causæ influere, sive unaquæque influat distincto influxu, sive non; id enim judicandum erit ex modo causarum, et ex principiis supra positus de causalitatibus singularum causarum, ut ex dicendis etiam facile constabit.

Expeditur quæstio in causis genere diversis.

2. Principio igitur de causis diversorum generum certum est aliquos esse effectus, ad quos causæ omnium generum concurrere necessario debent, si sint propriæ et per se effectus. Hujusmodi sunt imprimis omnes substantiæ naturales, de quarum ratione est ut ex forma et materia componantur, et ita jam ibi duæ causæ concurrunt; materia autem non potest per se esse, nisi ab aliquo fiat; neque etiam habet formam, nisi aliquod agens illam inducat; agens autem non inducit illam, nisi aliquem finem intendat, et ita necesse est ut aliæ etiam duæ causæ concurrant. Quo fit ut idem causarum concursus necessarius sit, tam ad materiam quam ad formam materialem, seu materiam informantem, non tamen eodem modo, tum quia nec materia causat seipsam, nec etiam forma; tum etiam quia liter concurrunt materia ad formam quam ad compositum, et e converso, et sic de aliis, ut ex superioribus satis constat. Idem causarum concursus proportionaliter necessarius est ut quodlibet accidens connaturali modo per se causetur, quia non fit nisi ex subjecto, ab aliquo efficiente, propter finem. Dixi autem, si sit propriæ et per se effectus, quia in effectu contingenti, et per accidens, ut talis est, neque est causa finalis, neque propriæ et

per se efficiens; tamen ille, ut sic, nec est effectus per se, nec propriæ est unus effectus, sed aggregatio plurium, in quorum singulis prædictæ causæ inveniuntur. At vero in solis substantiis simplicibus seu immaterialibus, duæ tantum causæ concurrunt, scilicet, efficiens et finalis, eo quod materialem non habeant, nec formalem habere possint, nisi fortasse formam metaphysicam quis causam appellet; illam autem non esse propriæ et physice causam supra ostendimus.

3. *Nullus effectus ab unica causa pendet.* — Ex his intelligitur primo, nullum esse effectum in rerum natura, qui unicam tantum habeat causam formaliter loquendo. Nam imprimis necessarium est ut quidquid est causatum, habeat causam efficientem, ut patet tum inductione facta, tum etiam quia quod est causatum, non habeat esse a se; debet ergo habere datum ab alia causa extrinseca; causæ autem quæ realiter influit esse, ut causa extrinseca, est efficiens. Deinde, quia omne causatum habet causam finalem; nam hæc est prima causarum; quidquid autem habet causam finalem, habet etiam efficientem, ut docuit Averroes, libro de Substantia Orbis, cap. 2, quia finalis causa est cujus gratia agens operatur. Unde supra ostendimus, causalitatem finis primo ac per se exerceri circa aliquam actionem agentis. Et e converso causa etiam efficiens per se nihil operatur, nisi concurrente etiam fine propter quem operatur; hæc igitur duæ causæ ut minimum necessariae sunt, habentque inter se necessariam connexionem, eo modo, quo supra declaravimus, quomodo omne genus operetur propter finem. Dixi autem *formaliter loquendo*, quia ubi contigerit efficiens et finem in eandem omnino rem coincidere, poterit quidem effectus realiter esse ab una sola causa, prout exercente tamen duplicem rationem causandi, secundum quam duæ causæ formaliter nuncupantur. Et eadem proportione, qui numerant exemplar ut causam distinctam, dicent habere connexionem cum efficiente et fine, saltem ratione primi agentis, juxta superius declarata.

4. Dices, posse intelligi rem aliquam ex se esse propter alium finem, etiamsi non sit ab alio efficiente, ita ut adæquata ratio finis non sit esse id cujus gratia aliquid fit, sed cujus gratia vel fit, vel est. Sicque Aristotelem sensisse de aliquibus rebus, quod habeant causam finalem et non efficientem, existimant Gregorius et alii, de qua re partim supra di-

ximus, partim infra dicemus. Nunc quod ad rem præsentem spectat, impossibile imprimis est rem, quæ ex se est, esse propter aliud a se; nam quod a se est, propter se etiam est, quia tale ens est omnino perfectum, nec est cur habeat esse ordinatum ad aliud, si ex se illud habeat. Deinde, etiamsi fingeretur talis ordo, non esset per propriam causalitatem finis respectu ipsius esse talis entis, quia tale esse esset ex se simpliciter necessarium, cum supponatur non indigere causa efficiente; ergo non pendet ab alio etiam ut a finali causa, quia alias illa ablata amitteret suum esse, quod repugnat enti simpliciter necessario. Unde neque in operari posset pendere ab alio ut a fine, quia quale est esse, tale est et operari. Igitur hæc duæ causæ ut minimum requiruntur ad quemlibet effectum.

5. Secundo sequitur ex dictis, nullum effectum habere causam materialem intrinsecam, qui non habeat omnes alias, neque etiam habere causam formalem intrinsecam, qui non habeat cæteras, ac denique intrinsecam causam materialem, et formalem, habere necessariam connexionem, non solum inter se, sed etiam cum efficiente et fine. Hæc omnia sunt clara et certa ex dictis, quia materia et forma sub prædicta ratione habent inter se relationem, seu transcendentalem habitudinem mutuam, quia nec materia causat intrinsece nisi per complexum formæ, nec forma nisi per informationem materiæ, et ita non potest una causare intrinsece sine alia. Dico autem *intrinsece*, quia quatenus materia causat ipsam formam, non tam intrinsece causat, et ideo ut sic non requirit formam ut concusantem seipsam, sed solum ut causatam, et consequenter ut concusantem compositum. At vero quælibet ex his causis, et ambæ etiam simul habent connexionem cum efficiente, et consequenter etiam cum finali, quia tum materia, tum forma, tum etiam compositum ex ipsis est ens adeo imperfectum, ut non possit ex se habere esse, et ideo sicut neutra ex his causis est sine efficiente, ita neque causat sine efficiente; efficiens autem, ut sæpe dictam est, per se non efficit sine concursu finis.

6. *Materialis et singulæ aliæ causæ cur totales appellantur.* — Ultimo intelligitur ex dictis, quomodo hæc causæ dicantur totales, cum tamen nulla earum per se sola sufficiat ad effectum. Sunt enim totales in suis generibus, quia unaquæque in suo genere sufficit, et adhibet totam causalitatem in eo or-

dine necessariam, et quia unaquæque habet suam causalitatem diversæ rationis ab alia, et non componunt unam integram causam, ideo unaquæque absolute existit totalis causa. Dices: saltem sequitur quamlibet ex his causis esse imperfectam in absoluta et communi ratione causæ, esto unaquæque dicatur perfecta in suo genere. Patet sequela, quia quælibet earum est absolute insufficientis ad effectum in rerum natura constituendum sine aliarum consortio. Consequens autem est falsum, alias etiam Deus in ratione causæ esset quid imperfectum. Respondetur primo, absolute negando sequelam, propter instantiam de divina causalitate. Secundo additur: consequens est verum in omni alia causa præter Deum; utriusque autem dicti rationem sic declaro. Nam imprimis causæ materialis et formalis imperfectæ simpliciter sunt, tum quia non causant nisi componendo, qui modus ex suo genere imperfectus est; tum etiam quia cum utraque causet, veluti dando suammet entitatem ad entitatem effectus constituendam, neutra per se sola ad id satis est, quia unaquæque habet entitatem imperfectam et incompletam, ut ex utriusque conjunctione completa entitas totius effectus consurgat. Denique unaquæque dat aliquid proprium, quod altera nullo modo potest conferre. His ergo rationibus utraque est simpliciter imperfecta.

7. *Finalis causa et efficiens ea suo genere pure perfectæ.* — Causa vero finalis et efficiens, ut sic, nullam dicunt imperfectionem, neque in modo causandi, neque ex eo quod aliæ causæ cum illis interdum concurrant. In creaturis autem semper habent aliquas imperfectiones admistas, quoad modum quidem, quia vel operantur cum mutatione seu mutabilitate, vel propter suum commodum, vel aliquid hujusmodi. Quoad indigentiam vero aliarum causarum (quod ad rem præsentem spectat), quia omnis causa efficiens creata indiget materiali causa ut efficere possit, quod imperfectionis est, tum propter limitatum modum agendi, tum etiam quia ipsa materia quam supponunt, nullo modo est ab ipsis. Rursus indigent aliqua causa finali extra se; nam, licet propter se operentur, tamen necesse est ut etiam operentur propter aliud, saltem ut ultimum finem. Et præterea indigent concursu superioris causæ in ratione efficientis superioris rationis. Ac simili proportione omnis finis creatus habet imperfectionem in causando, ob quam, et ob limita-

tionem suam, indiget et alicujus efficientis distincti, et alicujus materiæ vel subjecti concursu, ut aliquem effectum habere possit.

8. At vero in Deo solo est causalitas sine imperfectione; nam imprimis absolute non indiget concursu materiæ vel formæ ad efficiendum. Deinde, quando hæ causæ sunt necessariæ in aliquo effectum, etiam si fiat a Deo, non concurrunt aliqua earum, ut simpliciter supposita causalitati Dei, sed ut ab ipsomet facta et conservata. Et præterea necessitas talium causarum non est ex defectu virtutis Dei, alioqui non daret Deus esse etiam ipsis causis, sed est ex intrinseca indigentia effectus, cujus natura est ut ex talibus causis constet. Quo etiam fit ut tales causæ, quatenus concurrunt ad effectum Dei, magis concurrant ut effectus ejus, quam ut concausæ cum ipso. Adeo ut ipsæmet causalitates talium causarum exerceri non possint, nisi Deus illas efficiat. Rursus Deus ad causandum effective ita indiget concomitantia causæ finalis, ut non indigeat fine a se distincto, quia ipse est finis ultimus omnium suarum actionum. Quod si interdum vult actionem suam ad alium finem proximum ordinare, et illud non est ex indigentia, sed ex perfectione et voluntate sua, et præterea talis finis proximus non posset esse finis, nisi a Deo reciperet perfectionem et bonitatem, qua posset illud munus subire. Et similiter e contrario, ut Deus causet per modum finis, non indiget consortio alterius agentis, sed suæ virtutis, ut omittam in illismet generibus finis et efficientis habere Deum summam independentiam. Ita ergo fit ut concursus plurium causarum ad unum effectum non minuat perfectionem Dei in absoluta ratione causandi, etiamsi in inferioribus causis illud sit indicium imperfectæ virtutis.

Tractatur quæstio in causis ejusdem generis diversis in specie.

9. *Plures materiæ ejusdem effectus esse non possunt.*—Secundo loco dicendum est de pluribus causis ejusdem generis, diversæ tamen rationis vel ordinis in tali genere. Et hoc poterit breviter expediri, quia res est facillima. Dicendum est enim, in causa materiali et formali non posse hoc modo plures causas concurrere ad eundem effectum; in efficiente autem et finali, posse. Prima pars de materia probatur, quia materia non concurrunt, nisi recipiendo formam; duæ autem materiæ diversæ rationis, vel in essendo, vel in cau-

sando, non possunt ad eandem formam recipiendam concurrere, quia neque eadem forma potest in pluribus materiis recipi; quod si plures materiæ plures formas recipiant, jam non ad unum effectum concurrunt, sed ad plures.

10. Dices, quamvis ratio facta concludat respectu formarum substantialium, quæ a materia pendent, non tamen respectu animæ rationalis, quia plures materiæ concurrunt cum eadem anima ad eundem hominem componendum, vel simul ratione diversarum partium, vel successive ob continuam mutationem materiæ. Respondetur ob partium diversitatem non esse proprie plures materias, sed unam adæquatam, constantem ex pluribus partibus, præsertim cum neque illæ partes possint eadem anima informari, nisi sint inter se aliquo modo unitæ et conjunctæ ad componendum unum adæquatum susceptivum. Addo præterea, quatenus plures illæ materiæ partiales ad unum effectum concurrunt, eatenus ipsummet effectum esse multiplicem et variatum secundum partes. Unde ad alteram partem de successiva mutatione materiæ respondetur, illum effectum esse quidem unum ratione animæ, tamen ex ea parte qua variatur materia, etiam effectum aliquo modo variari, ut supra, disputatione quinta, tractatum est.

11. Dices rursus, quamvis in substantiali effectu verum hoc sit, non tamen in accidentali. Et ratio differentie est, quia causa materialis proxima formæ substantialis non habet aliam in qua fundetur, quia est ipsa primum subjectum, et ideo tantum potest esse unica causa materialis unius formæ et unius compositi; at vero forma accidentalis potest immediate habere aliquam materialem causam, quæ indigeat alia materia in qua sustentetur, quia, ut supra diximus, potest accidens immediate inherere accidenti. Sic ergo poterit idem accidens habere duas causas materiales, unam proximam, et aliam remotam, ut eadem intellectio, verbi gratia, causatur materialiter a subjecto in quo recipitur, et a substantia animæ. Respondetur primo, illud remotum subjectum non proprie concurrere per se ad ultimum actum, sed solum sustentando illud accidens cui aliud inheret, et ita est supra posita assertio declaranda aut limitanda de causa materiali immediata, ac per se. Quod si quis velit defendere, idem accidens, verbi gratia, eundem actum vitalem, immediate afficere utramque

SECTIO IV.

An possit idem effectus esse simul a pluribus causis totalibus ejusdem generis et speciei.

1. Restat ergo dicendum de tertio puncto, qui est præcipue intentus in hac sectione, scilicet, de pluribus causis ejusdem generis, et speciei seu ordinis in illo genere. Et, ut ad punctum difficultatis statim accedamus, excludendæ sunt causæ intrinsecæ materialis et formalis, nam in eis locum non habet hæc quæstio, ut a fortiori patet ex dictis in secundo puncto præcedentis sectionis. Habet ergo locum quæstio in efficientibus, et est fere eadem ratio de finibus, ut in fine subjiciemus; idemque ostendemus dicendum esse de qualibet causa, quatenus fuerit extrinseca. Rursus difficultas est de causis totalibus in suo ordine; nam de partialibus nulla est difficultas, quia constat multos effectus naturales esse a pluribus efficientibus proximalibus, ut idem filius a patre et matre, supponendo matrem effective concurrere, et idem lumen aut calor a multis lucernis vel ignibus, et sic de aliis. Et ratio est, quia quando causæ tantum sunt partiales, ex omnibus consurgit una tantum totalis et sufficiens; ergo nihil obstat quominus plures causæ illo modo concurrant, quia illæ non tam sunt plures causæ, quam plures partes unius causæ. Neque enim necesse est ut causa totalis ita sit una, ut vel sit simplex, aut per se ac proprie composita per realem unionem causarum partialium, sed sufficit ut coalescat ex pluribus sese juvantibus ad agendum, et sufficienter conjunctis vel approximatis, ut suo partiali modo influere possint. Itaque in hac parte nulla est difficultas.

2. De causis vero totalibus duplex adhuc quæstio versatur. Una est, an simul et conjunctim possit idem effectus a pluribus causis prodire. Alter est, an saltem successive vel divisim possit idem effectus a variis causis fieri, id est, an, qui fit ab una, fieret idem numero ab alia, si eidem materiæ eodem tempore applicaretur. Prius dicemus de priori quæstione, et deinde de posteriori.

Prima sententia negans omnino hoc esse possibile.

3. Est ergo prima sententia docens, tam esse impossibile plures causas simul concurrere eo modo ad eundem effectum, ut implicet contradictionem, ideoque nec de vo-

subjectum, et proximum, et radicale, necesse est ut dicat illa duo tunc concurrere per modum unius adæquati susceptivi, et singula tantum partialiter concurrere; conclusionem autem intelligendam esse de causis totalibus.

12. *Plures formæ ejusdem effectus, nec supernaturaliter esse possunt.*—Jam de causa formali evidentior est assertio posita, quia plures formæ non possunt ad eundem effectum constituendum convenire. Nam quod ad formas substantiales attinet, supra ostensum est non posse esse plures simul in eadem materia; quamvis autem successive sint, non componunt cum illa eundem effectum, sed diversos, quia diversa esse formaliter tribuunt. Unde licet potentia absoluta simul essent plures formæ in eadem materia, non concurrerent ad unum effectum, sed unaquæque suam speciem et suum effectum constitueret. Quod vero spectat ad formas accidentales, quamvis plures possint simul in eodem subjecto esse, non tamen ad eundem effectum concurrere, sed unaquæque suum proprium ac distinctum habet effectum. Nec refert quod interdum compositum ex talibus formis denominatur aliquo modo unum, ut unus artifex, etiamsi habeat plures artes specie distinctas, nam illa denominatio singularis sumitur ex unitate subjecti subsistentis in illis formis; unde formaliter non cadit in effectum talium formarum, ille enim revera non est unus, sed cadit in ipsum suppositum, quatenus unum et idem omnibus illis formis seu accidentibus substat. Denique, si aliquando forte plures formæ, vel accidentales, vel etiam substantiales, dicuntur concurrere ad unum quid constituendum, id non efficient ut formæ totales, sed ut partiales, ut forma sanguinis, carnis et ossis ad constituendum animal, et calor, figura, etc., ad constituendam rem pulchram, vel si quid est aliud simile. Semper itaque tales formæ concurrunt ut componentes unam, neque est major unitas in effectu, quam sit proportionaliter in forma; nunquam ergo plures causæ formales ad eundem effectum concurrunt.

13. At vero in efficientibus et finibus, si sint diversarum rationum, et inter se subordinata, res est manifesta ex iis quæ de his causis disseruimus. Nam possunt plures causæ hujusmodi ad eundem effectum concurrere; et quando effectus est a causa creata, semper id est necessarium propter dependentiam causæ particularis.

tentia absoluta fieri posse. Ita opinatur Scotus, in 3, d. 1, q. 2, et in 2, dist. 20, q. 2. Et idem sentiunt multi Thomistæ, qui dum dicunt hoc esse impossibile, probationem adjungunt inferendo implicationem contradictionis; ita Cajet., 3 p., q. 67, a. 6, prope finem; Soncin., 5 Metaph., q. 6; et Capreol., in 2, dist. 20, q. unica, a. 3, ad argumenta Scoti contra 3 conclus., et in 3, dist. 1, q. 1, art. 3, ad argumenta Scoti cont. 2 conclus.; et Ferrar., 3 cont. Gent., c. 68; et Javel., 5 Metaph., q. 7. Soletque hæc opinio in hoc sensu tribui D. Thomæ, quia interdum absolute dicit hoc esse impossibile, ut in 4 part., q. 52, art. 3, et 3 p., q. 82, art. 2, ad 2, et in 1, d. 37, quæst. 3, art. 3, et 5 Metaph., cap. 2; et idem sentit Marsil., 1 de Gen., quæst. 8. Et non dubito quin hæc fuerit illorum philosophorum sententia, qui putarunt id esse simpliciter impossibile quod per naturales causas fieri non potest, de quo statim dicemus.

4. *Fundamentum propositæ sententiæ.* — Fundatur autem hæc sententia primo, quia contra rationem causæ totalis est, ut habeat consortium alterius in eodem ordine, nam causa totalis est illa, quæ agit tota virtute necessaria in illo ordine ad talem effectum; ergo repugnat causæ totali ut sic, habere consortium alterius causæ similis in effectione ejusdem effectus. Patet consequentia, quia, hoc ipso quod habet aliam causam concurrentem, jam ipsa non adhibet totam virtutem necessariam. Vel certe si ipsa adhibet totam virtutem, et nihilominus alia etiam suam exhibet, plus virtutis actu applicatur ad illum effectum; ergo prodibit etiam major effectus, et consequenter fiet ab illis ut a causis partialibus, et a neutra ut totali. Manifestam enim repugnantiam involvere videtur, ut causa potentior secundum totam virtutem actu operetur, et tamen non plus operetur quam si sola causa minus potens efficeret. Et confirmatur secundo in hunc modum, nam si una causa efficit effectum ut causa totalis, ergo vel alia nihil agit, et sic falso dicitur esse causa, vel actum agit, et hoc est impossibile, quia agere est de non esse educere ad esse, nam, teste Aristotele, inter hos terminos fit omnis actio; sed id, quod actum est ab una causa, jam est extra non esse; ergo non potest fieri ab alia. Tertio, confirmat hoc ipsum, quia alias posset una causa totalis non tantum simul et eodem instanti, sed etiam in posteriori tempore producere rem prius

jam ab alia productam, quod est contra rationem productionis, ut diximus. Unde ulterius fieret, ut eadem res producere posset se ipsam, quia si non posset, maxime quia ad agendum supponitur esse; sed etiam si res jam sit, potest ab alia causa iterum produci; ergo et a se.

5. Quarto, impossibile est eandem actionem esse a duabus causis totalibus; ergo et eundem effectum. Patet consequentia, tum a paritate rationis, tum etiam quia unus effectus non potest, nisi una actione fieri. Antecedens vero probatur, quia actio omnino essentialiter pendet ab agente; non potest ergo una et eadem actio simul a pluribus agentibus, et a singulis totalibus dependere. Unde est quinta et vulgaris ratio, quia alias sequitur talem effectum pendere, et non pendere essentialiter ab illis causis, quæ est contradictio. Sequela patet, nam quod pendeat, in eo ipso asseritur quod utraque illarum dicitur esse causa per se et totalis, nam causa per se est, a qua per se pendet effectus, et totalis est, a qua totaliter pendet. Quod vero non pendeat, probatur, nam si hæc tollatur, nihilominus remanebit effectus ex influxu alterius, cum dicatur esse causa totalis; ergo non pendet ab hæc. Rursus, si hæc maneat, quamvis destruat altera, manebit effectus; ergo etiam non pendet ab altera; ergo a neutra pendet. Quod si dicatur pendere ab alterutra confuse aut disjunctim, ergo de facto neutra earum determinate et per se sumpta, est causa totalis, quia a neutra earum determinate sumpta pendet effectus. Sexto tandem argumentor, quia si talium causarum concursus absolute non repugnat, nec naturaliter repugnabit, quod hæc opinio supponit esse omnino falsum.

Secunda sententia affirmans etiam naturaliter.

6. Secunda opinio extreme contraria esse potest, nec implicare contradictionem, nec, per se loquendo, ex natura rei repugnare, duas causas totales ejusdem ordinis simul efficere eundem effectum. Dico per se loquendo, quia fortasse ex parte antecedentium conditionum necessariarum ad agendum, non possunt secundum naturæ ordinem duæ causæ ita applicari, ut simul ac totaliter eundem effectum efficiant; tamen per se ex vi causalitatis etiam naturalis non repugnat. Nam si duo agentia ita applicentur alicui passo, prout necessarium est, ut singula pos-

sint aliquem effectum totaliter efficere, ambo etiam simul et eodem modo illum efficient. Atque hanc sententiam, ut videtur, tenet Cajetan., 1 p., q. 52, a. 3, ubi licet interpretetur D. Thomam dicentem, non posse unum effectum esse a duobus causis totalibus, intelligendum esse non de potentia logica, sed naturali, tamen in discursu ita explicat, ut illam naturalem repugnantiam solum ponat in applicatione causarum; at vero ex hypothese, quod causæ sint applicatæ, aperte docet effectum naturaliter simul emanaturum ab illis ut a causis totalibus.

7. *Fundamentum propositæ sententiæ.* — Potest autem fundari hæc opinio in ultimo argumento facto pro priori sententia, sumendo contrarium principium hoc modo. Non implicat contradictionem dari duas causas totales unius effectus; ergo si duo ignes, verbi gratia, eidem materiæ eodem modo dispositæ æque applicarentur, naturaliter agerent quantum possent; ergo agerent unum et eundem effectum, quia supponimus eandem materiam non esse simul capacem plurium; tunc autem unusquisque ageret ut causa totalis, quia supponimus unumquemque habere sufficientem principium ad totum illum effectum efficiendum, et uterque naturaliter ageret, quantum posset; ergo uterque produceret totum effectum ut causa totalis ejus, cum aliunde nulla sit adjuncta repugnantia. Et confirmatur, nam tunc vel uterque ignis ageret, vel neuter, quia non est major ratio de uno quam de alio; non potest autem dici quod neuter ageret, quia nihil est quod eos impediatur; cum enim sint in virtute similes, unus non impedit alium; supponimus autem nullum aliud impedimentum intervenire; ergo agit uterque, et tota virtute, atque adeo ut causa totalis.

8. Atque hinc ulterius concludi potest, non solum in prædicto sensu, sed absolute, posse naturaliter contingere ut idem effectus a duabus causis totalibus procedat, quia illa suppositio, scilicet, quod duo agentia sufficientia simul et æque ad eundem effectum applicentur, non est cur naturaliter repugnet. Cajetanus enim nullam aliam rationem adducit, nisi quia natura abhorret superfluitatem. At hoc non satis est, primo, quia, licet natura abhorreat superfluitatem, non tamen abundantiam, nec semper dicendum est superfluum, quod simpliciter non est necessarium. Esset quidem superfluum duas causas exigere, ubi una sufficit; tamen, quod natura

fuerit tam provida, ut pluribus causis sufficientem virtutem ad eundem effectum contulerit, non superfluum, sed liberale potius dicendum est. Quod vero illæ duæ causæ simul concurrant, licet non fuerit a natura per se primo intentum, potest tamen esse permixtum et contingens, cum nihil habeat naturis rerum repugnans. Secundo, magis abhorret natura monstruosum effectum quam superfluitatem, et tamen illum interdum non recusat, si ordo et concurrentia naturalium causarum illum pariat; cur ergo idem dici non poterit de totalium causarum multitudine? Tertio, quamvis natura adeo abhorreat superfluitatem, tamen causa libera non semper illam abhorret; ergo duo Angeli possunt pro sua voluntate applicare totam virtutem ad movendum lapidem, et tunc unusquisque movebit ut causa totalis. Idem dici potest de duobus hominibus, si unusquisque habeat totam virtutem sufficientem ad portandum lapidem, et ambo simul pro suo arbitrio illam totam applicent. Atque hæc sententia tribui solet Ochamo et Adamo, quos Capreolus, in 3, dist. 1, refert ex 1, dist. 1, dub. 4; sed ibi nihil reperio, et allegatio est ambigua, quia ibi nullum est dubium quartum, sed variæ quæstiones, et nec in quarto, nec in aliis quicquam dicunt.

Approbatio tertiæ sententiæ, et quæstionis resolutio.

9. Inter has sententias mediam viam tenendam censeo; dicendum primo non implicare contradictionem, quod idem effectus a duabus causis totalibus proveniat. Quoad hanc partem placet opinio Cajetani, quam etiam insinuat 3 p., quæst. 3, art. 6. Nec melius probari potest, quam respondendo ad priora argumenta; nam si nihil est quod contradictionem probat, non erit cur credatur aut asseratur. E contrario vero, cum Deus possit facere omne id, in quo repugnantia non ostenditur, poterit etiam facere ut duæ causæ totales eundem effectum efficiant. Et declaratur breviter in hunc modum, nam Deus potest, existente hoc sole in hoc hemisphærio, creare alium æque perfectum, et æque ad illuminandum applicatum. Rursus posset per alium solem efficere in aere idem numero lumen, quod nunc facit hic sol præsens, divisim, seu non concurrente nec assistente hoc sole; quæ est enim repugnantia, quod Deus per unam causam faciat quod potest facere per aliam? Quin potius